

TYPY KONANIA V SPRÁVNOM SÚDNICTVE A ZÁKLADNÉ PRÁVO NA SÚDNU OCHRANU

Pre Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o sťažnosti proti meritórnemu rozhodnutiu v správnom súdnictve nie je prioritne podstatné, v ktorom z jednotlivých typov konaní regulovaných v procesno-právnom predpise prameniacom v čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je uvedená ochrana subjektívnym právam sťažovateľa poskytovaná. Táto premisa však platí iba vtedy, pokiaľ prípadný chybný (nezákonný) záver správneho súdu o type konania, v ktorom je možné účinnú ochranu subjektívnym právam sťažovateľa poskytnúť, nemá za následok definitívne vylúčenie možnosti sťažovateľa iniciovať začatie iného (v ponímaní správneho súdu) vhodného typu konania v správnom súdnictve s ohľadom na individuálne okolnosti kauzy. Pokiaľ by totiž nezákonný záver správneho súdu o tom, že sťažovateľ podal návrh na taký typ konania v správnom súdnictve, ktorý v jeho prípade neprichádza do úvahy, mal za následok, že sťažovateľ už s ohľadom na objektívne okolnosti (napr. plynutie času) nemôže iniciovať začatie iného typu správno-súdnej ochrany, potom uvedená nezákonnosť rozhodnutia správneho súdu nepochybne vyúsťuje aj do napätia s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 734/2017 z 5. decembra 2017)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Panoramis, s. r. o., 29. augusta 32/B, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou VIVID LEGAL, s. r. o., Plynárenská 7/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Linda Balháreková, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 88/2015-200, 6 S 89/2015 z 12. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Panoramis, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Panoramis, s. r. o., 29. augusta 32/B, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 88/2015-200, 6 S 89/2015 z 12. februára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že si sťažovateľ v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie december 2010 uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Vtedajší Daňový úrad Bratislava I začal 22. marca 2011 daňovú kontrolu zameranú na oprávnenosť uplatneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane. Po ukončení daňovej kontroly (24. júna 2011) vydal Daňový úrad Bratislava I 27. júna 2011 platobný výmer č. 600/232/150754/11/Sal, ktorým určil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty v sume 283 506,71 €. Určená suma nadmerného odpočtu na dani bola sťažovateľovi na účet pripísaná 4. júla 2011.

3. Sťažovateľ doručil 18. mája 2012 Daňovému úradu Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) žiadosť o zaplatenie sankčného úroku kvôli oneskorenému vráteniu predmetného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty, ktorý sa stal neoprávnenne zadržívanými peňažnými prostriedkami podľa vtedy účinného § 35b ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“). Sankčný úrok žiadal priznať za obdobie od 29. marca 2011 do 3. júla 2011, a to v sume 15 % sumy priznaného nadmerného odpočtu. Listom č. 9102303/5/835685/2012 z 18. júna 2012 (ďalej len „oznámenie 1“) daňový úrad sťažovateľovi oznámil, že mu sankčný úrok neprináleží, pretože vzhľadom na realizovanú daňovú kontrolu bolo podľa § 79 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom období potrebné priznaný nadmerný odpočet vrátiť do 10 dní od skončenia daňovej kontroly, čo správca dane dodržal.

4. Sťažovateľ adresoval 10. júla 2012 daňovému úradu podanie označené ako „Upozornenie na povinnosť vydať rozhodnutie; Upozornenie na hrozbu márneho uplynutia lehoty na vydanie rozhodnutia“, v ktorom argumentoval právnou úpravou zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) účinnou od 1. januára 2012 a dožadoval sa vydania formalizovaného rozhodnutia o jeho žiadosti o priznanie sankčného úroku. Daňový úrad adresoval 13. septembra 2012 sťažovateľovi oznámenie č. 9102303/5/2551320/2012 (ďalej len „oznámenie 2“), v ktorom opätovne konštatoval včasnosť vrátenia sporného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a uzavrel, že „*nakoľko neboli daňovému subjektu odopreté žiadne práva, nemohol byť správcom dane rozhodnutím priznaný sankčný úrok*“.

5. Sťažovateľ podal 20. decembra 2012 daňovému úradu odvolanie proti oznámeniu 1, ktorým navrhol, aby daňový úrad v rámci autoremedúry vydal rozhodnutie o priznaní požadovaného sankčného úroku, alebo aby vec predložil nadriadenému orgánu na rozhodnutie. Pre prípad, že „*Oznámenie 1 nebude daňovými orgánmi považované za rozhodnutie...*“, sa alternatívne domáhal použitia opatrenia proti nečinnosti podľa § 66 daňového poriadku s následným rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“). Daňový úrad v podaní č. 9102303/5/147242/2013 z 18. januára 2013 označenom ako „*Oznámenie*“ (ďalej len „oznámenie 3“) zopakoval, že žiadaný nadmerný odpočet bol vrátený včas a že podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku je správca dane povinný rozhodnúť len o priznaní úroku. Upozornil sťažovateľa, že odvolanie možno podať len proti rozhodnutiu, „*nie však proti oznámeniu*“.

6. Keďže daňový úrad sťažovateľovo podanie nepredložil nadriadenému orgánu, obrátil sa podaním zo 4. marca 2013 priamo na finančné riaditeľstvo a navrhol, aby rozhodlo o jeho odvolaní tak, že mu prizná požadovaný sankčný úrok. Znovu alternatívne pre prípad, že

finančné riaditeľstvo „dospeje k záveru, že Daňový úrad Bratislava o nepriznaní sankčného úroku nerozhodol vo forme rozhodnutie, tak spoločnosť Panoramis, s. r. o. má za to, že v zmysle ust. § 66 Nového daňového poriadku sa ex lege vecne príslušným na rozhodnutie o Žiadosti stalo Finančné riaditeľstvo...“. Pre tento prípad sťažovateľ navrhol finančnému riaditeľstvu vydanie prvostupňového rozhodnutia o priznaní sankčného úroku. Finančné riaditeľstvo podaním č. 1100302/1/183735/2013/857 zo 16. apríla 2013 označeným ako „Oznámenie k žiadosti spoločnosti o vykonanie opatrenia proti nečinnosti v zmysle § 66 zákona č. 563/2009 Z. z...“ argumentovalo, že sťažovateľovi „zákonný nárok na úrok nevznikol“, a tak „nemohol byť správcom dane rozhodnutím priznaný a nevydaním rozhodnutia tak daňovému subjektu nebol tento nárok odopretý... Daňový úrad Bratislava nebol nečinný vo veci podania žiadosti o vyplatenie úroku a v zákonom stanovenom termíne zaslal daňovému subjektu vo veci oznámenie. Daňovým subjektom požadovaná aplikácia § 66 zákona č. 563/2009 Z. z... v uvedenom prípade nie je možná...“.

7. Zároveň sťažovateľ podal 4. marca 2013 odvolanie proti oznámeniu 2, ktoré adresoval daňovému úradu. Žiadal, aby daňový úrad v rámci autoremedúry rozhodol o priznaní sankčného úroku alebo aby postúpil vec na rozhodnutie finančnému riaditeľstvu. Alternatívne sa domáhal použitia opatrenia proti nečinnosti podľa § 66 daňového poriadku s následným pozitívnym rozhodnutím finančného riaditeľstva. Daňový úrad v podaní č. 9102303/5/1045645/2013 z 20. marca 2013 označenom ako „Oznámenie“ (ďalej len „oznámenie 4“) uviedol, že požadovaný nadmerný odpočet sťažovateľovi neprináleží a že odvolanie nemožno podať proti oznámeniu, iba proti rozhodnutiu.

8. Keďže daňový úrad ani toto sťažovateľovo podanie nepredložil nadriadenému orgánu, obrátil sa podaním zo 17. apríla 2013 priamo na finančné riaditeľstvo a navrhol, aby rozhodlo o jeho odvolaní proti oznámeniu 2 tak, že mu prizná požadovaný sankčný úrok. Znovu alternatívne pre prípad, že finančné riaditeľstvo „dospeje k záveru, že Daňový úrad Bratislava o nepriznaní sankčného úroku nerozhodol vo forme rozhodnutie, tak spoločnosť Panoramis, s. r. o. má za to, že v zmysle ust. § 66 Nového daňového poriadku sa ex lege vecne príslušným na rozhodnutie o Žiadosti stalo Finančné riaditeľstvo...“. Pre tento prípad sťažovateľ navrhol finančnému riaditeľstvu vydanie prvostupňového rozhodnutia o priznaní sankčného úroku. Finančné riaditeľstvo podaním č. 1100302/1/287924/2013/857 zo 14. júna 2013 označeným ako „Oznámenie k žiadosti spoločnosti o vykonanie opatrenia proti nečinnosti v zmysle § 66 zákona č. 563/2009 Z. z...“ argumentovalo, že sťažovateľovi „zákonný nárok na úrok nevznikol“, a tak „nemohol byť správcom dane rozhodnutím priznaný a nevydaním rozhodnutia tak daňovému subjektu nebol tento nárok odopretý... Daňový úrad Bratislava nebol nečinný vo veci opakovaného podania žiadosti o vyplatenie úroku a vždy v zákonom stanovenom termíne zaslal daňovému subjektu vo veci príslušné oznámenie. Daňovým subjektom požadovaná aplikácia § 66 zákona č. 563/2009 Z. z... v uvedenom prípade nie je možná... Keďže zákon o DPH, ani daňový poriadok zaplataenie úroku po dobu výkonu daňovej kontroly zameranej na kontrolu zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu neupravuje, správca dane z vlastného podnetu, ani na žiadosť daňového subjektu rozhodnutie o priznaní úroku nevydá a uvedenú skutočnosť oznámi žiadateľovi listom tak, ako urobil v tomto prípade.“.

9. Sťažovateľ sa následne 19. decembra 2013 obrátil na krajský súd so žalobou proti nečinnosti daňového úradu a domáhal sa, aby krajský súd daňovému úradu uložil povinnosť „v daňovom konaní číslo 9102303/5 konať a rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o vrátenie sankčného úroku zo dňa 18. mája 2012, doručenej odporcovi dňa 24. mája 2012 v lehote

tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia“. Krajský súd uznesením č. k. 1 S 304/2013-170 zo 16. októbra 2014 sťažovateľov návrh zamietol ako nedôvodný. Dospel k záveru, že daňový úrad „o navrhovateľovej žiadosti o priznanie sankčného úroku... rozhodol oznámením 1 tak, že navrhovateľovi požadovaný sankčný úrok nepriznal. Týmto oznámením 1 odporca rozhodol o navrhovateľovom práve... preto ho je možné považovať za rozhodnutie... aj keď nenesie názov rozhodnutia a nemá všetky požadované náležitosti rozhodnutia... Oznámenie 1 a ani oznámenie 2 neobsahuje ani poučenie o možnosti podať opravný prostriedok. Podľa názoru súdu v danom prípade odporca mal o navrhovateľovej žiadosti rozhodnúť riadnym rozhodnutím, voči ktorému je prípustné odvolanie.“. S poukazom na zákonnú odvolaciu lehotu v prípade, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku, krajský súd uviedol, že sťažovateľ „sa voči oznámeniu 1, ako aj oznámeniu 2 odvolal, o čom odporca opätovne rozhodol oznámením 3 a oznámením 4, ktoré opakovane neobsahovali poučenie o možnosti podať opravný prostriedok, respektíve žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia súdom. To, že navrhovateľ považuje tento postup odporcu za nesprávny a tvrdí, že o jeho žiadosti o priznanie a zaplatenie sankčného úroku malo byť rozhodnuté formou rozhodnutia a nie formou oznámenia nepreukazuje, že správny orgán bol nečinný. V danom prípade navrhovateľ mal možnosť podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia – oznámenia 3 a oznámenia 4 na príslušnom Krajskom súde a domáhať sa zrušenia napadnutých rozhodnutí.“.

10. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia krajského súdu sa sťažovateľ 11. decembra 2014 obrátil na finančné riaditeľstvo s dvoma podaniami označenými ako „Urgencia na vydanie rozhodnutia o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane...“, teda proti oznámeniu 1 a proti oznámeniu 2. Poukázal na svoje podania z 20. decembra 2012 a zo 4. marca 2013 adresované daňovému úradu, ktoré je v intenciách právnych názorov vyslovených krajským súdom potrebné považovať za včas podané odvolania proti oznámeniu 1 a proti oznámeniu 2. Sťažovateľ očakával, že finančné riaditeľstvo o týchto odvolaniach urýchlene rozhodne. Finančné riaditeľstvo adresovalo sťažovateľovi 22. januára 2015 podanie č. 1100302/1/32338/2015/857 označené ako „Oznámenie k urgencii na vydanie rozhodnutia o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane (t. j. proti oznámeniu Daňového úradu Bratislava zo dňa 18.06.2012 číslo 9102303/5/835685/2012)“ (ďalej len „oznámenie 5“) a podanie č. 1100302/1/32363/2015/857 „Oznámenie k urgencii na vydanie rozhodnutia o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane (t. j. proti oznámeniu Daňového úradu Bratislava zo dňa 13.09.2012 číslo 9102303/5/2551320/2012)“ (ďalej len „oznámenie 6“). V nich uviedlo, že sťažovateľove odvolania proti oznámeniu 1 a proti oznámeniu 2, „podané v šesťmesačnej lehote na daňový úrad... vybavil správca dane... a to oznámením č. 9102303/5/147242/2013 (oznámenie 3, pozn.) a oznámením č. 9102303/5/1045645/2013 (oznámenie 4, pozn.)...“. Finančné riaditeľstvo odkázalo na uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 304/2013-170 zo 16. októbra 2014, pričom z neho podľa jeho názoru vyplýva, že sťažovateľ «mal možnosť podať žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia – „Oznámenia 3“ a „Oznámenia 4“ a domáhať sa ich zrušenia na príslušnom krajskom súde. Odvolaciemu orgánu boli postúpené až následné podania spoločnosti Panoramis,... zo dňa 04.03.2013 a 17.04.2013, nazvané Predloženie odvolania... v ktorých sa spoločnosť Panoramis o. i. dožaduje vykonania opatrenia proti nečinnosti. Obe postúpené podania... boli zo strany odvolacieho orgánu vybavené Oznámením číslo 1100302/1/183735/2013/857 zo dňa 16.04.2013 a Oznámením číslo 1100302/1/287924/2013/857 zo dňa 14.06.2013 v súlade so zákonom, vzhľadom na skutočnosť, že odvolací orgán podania posúdil v zmysle § 13 ods. 3 daňového poriadku podľa obsahu, keď vydal príslušné oznámenie k žiadosti spoločnosti

o vykonanie opatrenia proti nečinnosti...». Finančné riaditeľstvo uzavrelo, že daňový úrad «v predmetnej veci žiadne riadne rozhodnutie, voči ktorému je prípustné odvolanie nevydal a z Uznesenia Krajského súdu... č. k. 1S 304/2013-170 zo dňa 16.10.2014 pre odvolací orgán povinnosť rozhodnúť o odvolaní proti „Oznámeniu 1“ a „Oznámeniu 2“ nevyplýva.».

11. Sťažovateľ podal 7. apríla 2015 proti finančnému riaditeľstvu nečinnosťnú žalobu podľa štvrtej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Domáhal sa, aby krajský súd uložil finančnému riaditeľstvu povinnosť rozhodnúť o jeho odvolaní z 20. decembra 2012 podanému proti oznámeniu 1, ako aj o jeho odvolaní zo 4. marca 2013 podanému proti oznámeniu 2. Krajský súd uznesením č. k. 6 S 88/2015-200, 6 S 89/2015 z 12. februára 2016 návrh sťažovateľa zamietol. Po rekapitulácii skutkových okolností prípadu zvýraznil, že v konaní sp. zn. 5 S 80/2015 rozhoduje vo veci sťažovateľovej žaloby o preskúmanie zákonnosti oznámenia 5 a oznámenia 6. Následne pojal za „nepochybné, že na všetky podania navrhovateľa reagoval odporca oznámeniami, každú jeho sťažnosť, resp. urgenciu vyhodnotil a podal k nej stanovisko, alebo oznámenie a teda je zrejmé, že postup odporcu nevykazoval znaky nečinnosti podľa § 250t O. s. p. Súd poukazuje na to, že v tomto konaní zohľadňoval postup odporcu podľa § 250t O. s. p. a nie podľa ustanovení § 244 a nasl., ktorých predmetom je prieskum právoplatných rozhodnutí a navyše tieto sú predmetom konania vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/80/2015... sú uvádza, že postup podľa § 250t O. s. p. (konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy) je len subsidiárnou formou právnej ochrany, ktorá nastupuje v prípade, ak nie je možné použiť inú formu napr. podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p.“.

12. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ tvrdí, že krajský súd «interpretoval ust. § 74 ods. 4 a 8 Daňového poriadku (t. j. ustanovenia upravujúce uzavretý okruh spôsobov, akými môže odvolací orgán v daňovom konaní vybaviť odvolanie podané proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu) a ust. § 250t zákona č. 99/1963... zjavne svojvoľným a ústavnenekonformným spôsobom. Sťažovateľ počas administratívneho konania podal proti rozhodnutiam prvostupňového orgánu riadne opravné prostriedky (odvolania). Riadne opravné prostriedky (odvolania Sťažovateľa) proti rozhodnutiam prvostupňového orgánu boli obsiahnuté v takých podaniach Sťažovateľa, v ktorých bol obsiahnutý aj druhý (sekundárny) procesný návrh Sťažovateľa, a to návrh na vykonanie opatrenia proti nečinnosti prvostupňového orgánu... Sťažovateľ počas administratívneho konania namietal, že Finančné riaditeľstvo (orgán verejnej správy) nijakým spôsobom nevybavil riadne opravné prostriedky (odvolania Sťažovateľa), ale že sa zaoberal a vybavil výlučne druhý procesný návrh... t. j. návrh na vykonanie opatrenia proti nečinnosti prvostupňového orgánu. Z uvedeného dôvodu Sťažovateľ podal proti Finančnému riaditeľstvu správnu žalobu podľa ust. § 250t OSP... Skutočnosť, že Finančné riaditeľstvo nevybavilo riadne opravné prostriedky Sťažovateľa (dovolania) podané proti Oznámeniu 1 a Oznámeniu 2 a že ich ani nemieni vybaviť... potvrdilo samotné Finančné riaditeľstvo. Napriek uvedenému však Súd žalobu podľa ust. § 250t OSP zamietol s odôvodnením, že Finančné riaditeľstvo na všetky podnety Sťažovateľa nejakým spôsobom reagovalo... Právny názor Súdu popiera právo Sťažovateľa na to, aby jeho podania obsahujúce riadne opravné prostriedky boli riadne vybavené, ako aj popiera účel správnej žaloby podľa ust. § 250t OSP. Je v príkrom rozpore s princípmi právneho štátu, aby za situácie, kedy má byť vydané rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, ktorým má byť vybavený riadny opravný prostriedok (odvolanie), všeobecný súd... považoval za činnosť orgánu verejnej správy a naopak za nenaplnenie znakov nečinnosti orgánu verejnej správy taký postup, keď odvolací správny orgán vydá „rozhodnutie“, kde explicitne skonštatuje, že odvolanie

nevybaví... Právny názor Súdu obsiahnutý v Uznesení smeruje k neudržateľnému záveru, že keď orgán verejnej správy majúci zákonnú povinnosť konať a rozhodnúť (t. j. vydať určité rozhodnutie) vydá správny akt (paškvil), že predmetné rozhodnutie proste nevydá, nebude sa takýto postup orgánu verejnej správy považovať za nečinnosť. Takýto záver je úplne absurdný a neakceptovateľný.».

13. Sťažovateľ rovnako namieta nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Podľa jeho názoru «v odôvodnení Uznesenia absentuje jasná, presvedčivá a zrozumiteľná argumentácia Súdu zdôvodňujúca, prečo Súd situáciu, že Finančné riaditeľstvo „reagovalo na všetky podnety Sťažovateľa“ považoval za dôvod pre zamietnutie žaloby podľa ust. § 250t OSP. Sťažovateľ totižto Žalobu nepodal z dôvodu, že by Finančné riaditeľstvo nijako nereagovalo na jeho podania (vrátane podaní obsahujúcich riadne opravné prostriedky), ale z dôvodu, ako Finančné riaditeľstvo reagovalo (t. j. z dôvodu, že zareagovalo, že reagovať na riadny opravný prostriedok nebude. Z odôvodnenia Uznesenia nevyplýva žiadna konkrétna odpoveď, na základe akých dôvodov vyhodnotil Súd aktivitu Finančného riaditeľstva... za takú aktivitu, ktorá je prekážkou pre úspešnosť žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa ust. § 250t OSP, pretože ju možno považovať za konanie a rozhodnutie zákonom ustanoveným spôsobom...».

14. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodol nálezom takto:

„Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.02.2016, č. k. 6S/88/2015-200 bolo porušené základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa ust. článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa ust. článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.02.2016, č. k. 6S/88/2015-200 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 363,80 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa, advokátskej kancelárie VIVID LEGAL, s. r. o...“

15. Sťažovateľ doručil 30. mája 2016 ústavnému súdu viacero príloh sťažnosti tvorených fotokópiami jeho procesných podaní a reakcií orgánov daňovej správy.

16. Ústavný súd 21. novembra 2017 telefonickým dopytom na krajskom súde zistil, že súvisiace konanie sp. zn. 5 S 80/2015 (sťažovateľ proti finančnému riaditeľstvu o preskúmanie zákonnosti oznámenia 5 a oznámenia 6) nie je právoplatne ukončené, pričom dosiaľ nie je nariadený ani termín vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh

predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

20. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

23. Rovnako ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť to, aby sa ústavný súd súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stal bežnou prieskumnou inštanciou proti rozhodnutiam všeobecných súdov v správnom súdnictve. Podľa názoru ústavného súdu by bolo negáciou zmyslu čl. 46 ods. 1 ústavy, ak by si ústavný súd pod zámienkou povinnosti zistiť, či všeobecné súdy náležite preskúmali zákonnosť rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy, vyhradil právomoc preskúmať výsledok ich konania, pokiaľ ide o zisťovanie a vyhodnocovanie skutkového stavu, výklad v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem z iných než ústavných princípov alebo ich aplikáciu. Plnohodnotný súdny prieskum rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy z hľadiska ich súladu so zákonmi je podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zverený všeobecným súdom v rámci rozhodovania v správnom súdnictve, nie ústavnému súdu (m. m. IV. ÚS 378/08).

24. Zásadnou je sťažovateľova námietka, podľa ktorej „*právny názor Súdu obsiahnutý v Uznesení smeruje k neudržateľnému záveru, že keď orgán verejnej správy majúci zákonnú povinnosť konať a rozhodnúť (t. j. vydať určité rozhodnutie) vydá správny akt (paškvil), že predmetné rozhodnutie proste nevydá, nebude sa takýto postup orgánu verejnej správy považovať za nečinnosť. Takýto záver je úplne absurdný a neakceptovateľný.*“.

25. Pre rozhodnutie o predloženej sťažnosti je rozhodujúca skutková stránka sťažovateľovej kauzy. Tá je daná jednotlivými procesnými úkonmi, ktoré sťažovateľ v chronologickej postupnosti orgánom daňovej správy adresoval a ktoré sú popísané v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia, ako aj procesnými reakciami daňových orgánov doručenými sťažovateľovi.

26. Ústavný súd už vo veci sp. zn. III. ÚS 502/2015 *mutatis mutandis* naznačil, že podstatou správneho súdnictva je poskytovanie účinnej ochrany subjektívnym právam adresátov výkonu verejnej správy proti ich nedovoleným obmedzeniam zo strany orgánov verejnej správy. V tom spočíva aj zásadná požiadavka ústavno-právneho významu, ktorú na kvalitu rozhodovacej činnosti správnych súdov kladie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Pre ústavný súd v konaní o sťažnosti proti meritórnemu rozhodnutiu v správnom súdnictve nie je prioritne podstatné, v ktorom z jednotlivých typov konaní regulovaných v procesno-právnom predpise prameniacom v čl. 46 ods. 4 ústavy je uvedená ochrana subjektívnym právam sťažovateľa poskytovaná. Táto premisa však platí iba vtedy, pokiaľ prípadný chybný (nezákonný) záver správneho súdu o type konania, v ktorom je možné účinnú ochranu subjektívnym právam sťažovateľa poskytnúť, nemá za následok definitívne vylúčenie možnosti sťažovateľa iniciovať začatie iného (v ponímaní správneho súdu) vhodného typu konania v správnom súdnictve s ohľadom na individuálne okolnosti kauzy. Pokiaľ by totiž nezákonný záver správneho súdu o tom, že sťažovateľ podal návrh na taký typ konania v správnom súdnictve, ktorý v jeho prípade neprichádza do úvahy, mal za následok, že sťažovateľ už s ohľadom na objektívne okolnosti (napr. plynutie času) nemôže iniciovať začatie iného typu správno-súdnej ochrany, potom uvedená nezákonnosť rozhodnutia správneho súdu nepochybne vyúsťuje aj do napätia s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

27. V sťažovateľovom prípade ústavný súd pochybenie popísané v predchádzajúcom odseku nezistil. Sťažovateľ bol pri využívaní prostriedkov právnej ochrany svojho subjektívneho práva na zaplatenie úroku z neoprávnene zadržovaných prostriedkov mimoriadne aktívny. Tým podstatne prispel k eliminácii rizika situácie popísanej v predchádzajúcom odseku a pomohol tak orgánom daňovej správy, správneho súdu, no nepochybne i kvalite právnej ochrany jeho uvedeného subjektívneho práva. Ústavný súd je preto toho názoru, že zásah prostriedkami podľa čl. 127 ods. 2 ústavy nie je v okolnostiach prejednávanej veci potrebný.

28. Podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť...

29. Línia sťažovateľovho uvažovania spočíva v tom, že orgány daňovej správy sa v jeho prípade dopúšťali nečinnosti relevantnej z pohľadu § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V prospech tohto jeho záveru napovedá formálna podoba oznámení, ktoré sťažovateľovi v procese domáhania sa rozhodnutia o jeho dotknutom subjektívnom práve daňové orgány doručovali. Týmto podaniam totiž pri formálnom skúmaní skutočne chýbali „klasické“ náležitosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Nemajú uceleným

a formálne samostatným spôsobom formulovaný výrok, no ani poučenie o prípadnej možnosti podať opravný prostriedok. Pritom tak zákon o správe daní a poplatkov, ako aj daňový poriadok s uvedenými obsahovými náležitosťami rozhodnutia v daňovom konaní explicitne počítali (počítajú). To je však v podstate jediný argument svedčiaci v prospech sťažovateľovho konceptu.

30. Sťažovateľ už v momente podávania návrhu na začatie konania, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie (7. apríla 2015), poznal z uznesenia krajského súdu č. k. 1 S 304/2013-170 zo 16. októbra 2014 jeho právny názor, podľa ktorého oznámenie 1 a oznámenie 2 „*je možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa zakladá, mení alebo zrušuje právo navrhovateľa, respektíve týmto oznámením môžu byť dotknuté navrhovateľove práva, aj keď nenesie názov rozhodnutia a nemá všetky požadované náležitosti rozhodnutia...*“. Ak mu potom na jeho urgencie z 11. decembra 2014 finančné riaditeľstvo doručilo oznámenie 5 a oznámenie 6, ktorých formálna podoba sa od oznámenia 1 a oznámenia 2 zásadne nelíšila (neobsahujú samostatný výrok ani poučenie o opravnom prostriedku), bolo dôvodné od neho očakávať, že tieto procesné reakcie finančného riaditeľstva vyhodnotí ako rozhodnutia v intenciách citovaného právneho názoru krajského súdu. Napokon, podanie žaloby proti oznámeniu 5 a oznámeniu 6 podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, teda žaloby proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy, o ktorej sa na krajskom súde vedie v súčasnosti ešte neukončené konanie sp. zn. 5 S 80/2015, je dôkazom, že sťažovateľ vôbec nevyhlásil posúdenie oznámenia 5 a oznámenia 6 ako rozhodnutí. Napriek tomu však súčasne podal na krajskom súde žalobu proti nečinnosti finančného riaditeľstva. Vlastným procesným konaním tak docielil, že tomu istému subjektívnemu právu (zaplatenie úroku z neoprávnene zadržovaných prostriedkov) sa poskytovala súdna ochrana v dvoch paralelných konaniach sledujúcich z ústavného hľadiska rovnaký účel (ochrana subjektívnych práv pred mocenskou činnosťou verejnej správy).

31. Ak v popísaných okolnostiach jedno zo súčasne prebiehajúcich konaní bolo ukončené neúspechom sťažovateľa, ktorý krajský súd materiálne v podstate založil na odkaze na druhé prebiehajúce konanie (iba takto možno zmysluplne vyložiť jeho právny záver, podľa ktorého „... *na všetky podania navrhovateľa reagoval odporca oznámeniami...*“; tým krajský súd potvrdil, že finančné riaditeľstvo o urgencii sťažovateľa konalo a rozhodlo), potom ústavný súd nemá pochybnosti, že spojením napadnutého uznesenia krajského súdu a skoršieho uznesenia toho istého súdu č. k. 1 S 304/2013-170 zo 16. októbra 2014 boli založené legitímne očakávania sťažovateľa, že jeho subjektívnemu právu bude meritórne poskytnutá súdna ochrana v konaní sp. zn. 5 S 80/2015, ktoré podľa zistení ústavného súdu ešte na krajskom súde nie je ukončené.

32. V popísaných intenciách nemôže ústavný súd vyhodnotiť ako dôvodnú sťažovateľovu kritiku, podľa ktorej «*je v príkrom rozpore s princípmi právneho štátu, aby za situácie, kedy má byť vydané rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, ktorým má byť vybavený riadny opravný prostriedok (odvolanie), všeobecný súd... považoval za činnosť orgánu verejnej správy a naopak za nenaplnenie znakov nečinnosti orgánu verejnej správy taký postup, keď odvolací správny orgán vydá „rozhodnutie“, kde explicitne skonštatuje, že odvolanie nevybaví*». Zákonným účelom konania správneho súdu proti nečinnosti orgánu verejnej správy je dosiahnuť, aby žalovaný orgán verejnej správy o predmete správneho konania rozhodol, nie však, aby rozhodol určitým spôsobom. Ak je žalobca toho názoru, že orgán verejnej správy má rozhodnúť určitým spôsobom, potom účinným prostriedkom na naplnenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nie je podanie nečinnostnej žaloby, ale podanie žaloby proti

právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Ústavný súd tu pritom mieri nielen na spor o hmotno-právnu podobu rozhodnutia (teda, či sa subjektívne právo prizná alebo neprizná), ale aj o jeho procesno-právny charakter (teda, či ide o meritórne rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, alebo konečné rozhodnutie procesnej podstaty).

33. V nečinnostnej žalobe adresovanej krajskému súdu sťažovateľ sám oznámil, že „z dôvodu právnej istoty“ podal proti oznámeniu 5 a oznámeniu 6 „aj žalobu na preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí...“. Ústavný súd mu tento procesný postup nevytýka, pretože chápe, že v okolnostiach konkrétnej veci môže byť pre žalobcu v správnom súdnictve náročné identifikovať jediný vhodný procesný prostriedok na zabezpečenie účinnej súdnej ochrany subjektívnych práv. Napokon, aj chronologický priebeh sťažovateľovej kauzy poukazuje na neustálu spornosť povahy „oznámení“, ktorými orgány daňovej správy na jeho podania reagovali. Preto bolo logické, že sa radšej snažil využiť všetky dostupné prostriedky ochrany svojho subjektívneho práva, než by vsadil na jeden, ktorý by sa neskôr ukázal ako nevhodný.

34. No pre posúdenie namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu napadnutým uznesením krajského súdu je pre ústavný súd rozhodujúce, či decízne postoje krajského súdu sú konzistentné z hľadiska naplnenia ústavne determinovaného účelu správneho súdnictva. Už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd dospel ku kladnej odpovedi na uvedenú otázku. Zmyslom všetkých sťažovateľových podaní, zámerom celej jeho procesnej aktivity bolo docieľiť priznanie hmotného subjektívneho práva na úrok (predtým sankčný úrok) z neoprávnene zadržovaných prostriedkov z titulu nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Berúc do úvahy sťažnostnú argumentáciu je pre ústavný súd alfou a omegou dospieť k záveru o tom, či súdy v správnom súdnictve poskytli v konaniach iniciovaných sťažovateľom požadovanú súdnu ochranu tomuto jeho subjektívnemu právu, a to v podobe meritórneho rozhodnutia. Sťažovateľ sa na krajský súd obrátil s troma návrhmi na začatie konania v správnom súdnictve. V dvoch konaniach už krajský súd právoplatne rozhodol, pričom bol konzistentný v názore, že sťažovateľom kritizované oznámenia sú rozhodnutiami, a preto sa v jeho prípade nejedná o nečinnosť reparovateľnú v konaní podľa štvrtej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Tretie konanie obsahovo a účelovo zodpovedá právnemu postoju krajského súdu, pretože jeho predmetom je zákonnosť oznámenia 5 a oznámenia 6, ktoré v ponímaní krajského súdu predstavujú rozhodnutia. Možno tak uzavrieť, že uznesenie krajského súdu napadnuté sťažnosťou sťažovateľa predstavuje integrálnu súčasť konceptuálneho prístupu krajského súdu, ktorého výsledkom musí byť meritórne rozhodnutie o žalobe sťažovateľa proti oznámeniu 5 a oznámeniu 6. Preto napadnuté „nečinnostné“ rozhodnutie nevykazuje známky arbitrárnosti, svojvôle, ktorá by ústila do odopretia spravodlivosti v podobe absencie poskytnutia súdnej ochrany sťažovateľovmu subjektívnemu právu v podobe meritórneho rozhodnutia.

35. Z uvedených dôvodov je rozhodujúca sťažnostná námietka smerujúca k porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy podľa názoru ústavného súdu nedôvodná a svedčí o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v tejto jej časti.

36. Sťažovateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu.

37. Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú

odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozsudok ESLP vo veci Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B).

38. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

39. Podľa kritiky sťažovateľa „z odôvodnenia Uznesenia nevyplýva žiadna konkrétna odpoveď, na základe akých dôvodov vyhodnotil Súd aktivitu Finančného riaditeľstva... za takú aktivitu, ktorá je prekážkou pre úspešnosť žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa ust. § 250t OSP...“.

40. Sťažovateľ opomína odôvodnenie uznesenia krajského súdu ako celok. Krátko predtým, ako krajský súd na strane 10 odôvodnenia svojho uznesenia vyslovil zásadný právny názor o tom, že žalovaný správny orgán „na všetky podania navrhovateľa reagoval... oznámeniami, každú jeho sťažnosť, resp. urgenciu vyhodnotil a podal k nej stanovisko, alebo oznámenie a teda je zrejmé, že postup odporcu nevykazoval znaky nečinnosti“, na tej istej strane odôvodnenia svojho rozhodnutia zdôraznil skutkové zistenie, že proti oznámeniu 5 a oznámeniu 6 „podal navrhovateľ žalobu na ich súdny prieskum podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p...“. Okrem toho krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, v časti II pri rekapitulácii vyjadrenia finančného riaditeľstva k žalobe poukázal aj na podstatné závery skoršieho svojho uznesenia č. k. 1 S 304/2013-170 zo 16. októbra 2014.

41. Vzájomné prepojenie faktorov uvedených v predchádzajúcom odseku podľa názoru ústavného súdu poskytlo sťažovateľovi potrebné odpovede na tie otázky, ktoré boli z hľadiska poskytovanej súdnej ochrany podstatné. Dokumentujú totiž stabilný postoj krajského súdu, podľa ktorého oznámenia 5 a oznámenia 6 sú rozhodnutiami preskúmateľnými v konaní o žalobe proti právoplatným rozhodnutiam orgánu verejnej správy, a nie v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Naznačujú tiež, že v prebiehajúcom konaní sp. zn. 5 S 80/2015 má byť sťažovateľovmu subjektívnemu právu poskytnutá meritórna súdna ochrana.

42. Ani námietka sťažovateľa spočívajúca v kritike odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu preto podľa názoru ústavného súdu nie je dôvodná. I tento záver zakladá neopodstatnenosť predloženej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

43. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

44. Vzťah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vníma tak, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

45. Zo vzájomnej súvislosti ustanovení čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (napr. I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03).

46. Ústavný súd si je vedomý, že vo veci Ferrazzini proti Taliansku (rozhodnutie z 12. 7. 2001 vo veci sťažnosti č. 44759/98) ESĽP konštatoval neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na daňové záležitosti, „a to napriek finančným dôsledkom, ktoré nevyhnutne majú na platiteľov daní.“. V tom istom rozhodnutí však ESĽP pripomenul, že dohovor „je živý nástroj, ktorý má byť interpretovaný vo svetle súčasných pomerov a Súdu prináleží zrevidovať, či by na základe zmeny názorov spoločnosti na právnu ochranu, ktorá má byť zaručená jednotlivcom v ich vzťahoch s orgánmi verejnej moci, nemala byť pôsobnosť článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru rozšírená na spory medzi občanmi a orgánmi verejnej moci o zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov“.

47. Napriek črtajúcim sa pochybnostiam o aplikovateľnosti práva na spravodlivé súdne konanie na súdny prieskum postupov a rozhodnutí orgánov daňovej správy, ústavný súd s ohľadom na zistenia vysvetlené v časti odôvodnenia tohto uznesenia týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nebol nútený zaoberať sa otázkou, či konanie krajského súdu, ktorého predmetom bola sťažovateľom tvrdená nečinnosť finančného riaditeľstva, spadá do aplikačného záberu čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj v prípade kladnej odpovede na túto otázku by totiž s ohľadom na záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu bolo nevyhnutné konštatovať zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti aj v časti sťažovateľom tvrdeného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

48. Vzhľadom na odmietnutie celej predbežne prerokúvanej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a na priznanie náhrady trov konania.